

vanaf hier

vanaf hier blijft het doek dicht
lampen gaan aan
wij staan in het volle licht
het applaus verstomt
zoals eerder en eerder
en nu..?
spreken, zwijgen, kleur bekennen?
of toch onze jassen?
vergeten is verdwalen
herinneren is naar huis toe gaan

alweer zijn wij de laatsten,
de juffrouw van de garderobe spreekt ons aan:
hier staan al een tijdje oude woorden
ze worden maar niet opgehaald
een jonge man heeft ze eens achtergelaten
te veel en te zwaar voor hem
om steeds te dragen,
wilt u ze meenemen?

'Erbarmen' mag ik hebben
en 'Ontfermen' neem ik ook mee
zorg er goed voor,
had de man nog gezegd

dat overdenk ik
nu ik ze nodig heb
er naar zoek
en ze niet vinden kan

vergeten is verdwalen
vanaf hier blijft het doek dicht

Ton Linden

1^e prijs Dichter op Hofwijck 2018

Script

Tussen de momenten,
daar waar geen tijd is
en de ruimte onbewogen,
liep ik rond en las
wat er voor hen geschreven stond.

Voor mijn ouders
las ik aanwijzingen, teksten,
die me zo bekend voorkwamen.
Hun rol verandert niet.

Voor zusje las ik verrassende
wendingen en plots.
Ze zou al haar talenten gebruiken.
Een ster zou ze zijn.

Voor Elise.

Ik sloot mijn ogen
en las haar script met gevoel.
Ik zocht naar mijn naam,
naar waar, naar wanneer, naar hoe.
De opluchting, bevrijding,
was groter dan ik had verwacht.

Mijn eigen script schreef ik zelf.
Ik zou met overtuiging spelen, voelen, geloven,
dat Elise geen rol speelde, maar zichzelf was.
En ik zou nog van niets weten.

Ik nam mijn positie in
en liet de tijd weer lopen.

Gijs Smit
2^e prijs Dichter op Hofwijck 2018

Uitvoering

1.
het doek gaat op
voor een zaal vol lege stoelen, een toneel
zonder zelfs maar een krukje of tapijt

we zijn begonnen

met niets dan de toneelmeester
en zijn uitzonderlijke gevoel voor timing

2.
tekstloos nog en onbekeken fietst
de hoofdrol over de gracht

de eerste rij zit achter het dessert en het balkon
forenst gehaast naar huis

binnen knipt het toneellicht aan, gezoem
van stofjes in de lucht

iedereen is meer niet hier
dan elders

3.
halverwege het eerste bedrijf druppelt het publiek binnen
geeft de jassen af, drinkt wijn in de foyer

de beste voorstellingen beginnen met een ontmoeting
eindigen met iemand die zich bevrijd weet, zegt gewichtig de recensent
tegen iedereen in het bijzonder

in de kleedkamer excuseert de hoofdrol zich, prevelt
de eerste zin van zijn monoloog voor na de pauze

een goede afloop is nog altijd mogelijk

4.

de zaal verstomt, het doek
gaat voor de tweede keer op

de hoofdrol stapt in het licht, kijkt
ondanks het script de zaal in, verbaasd

dat hij in het donker niemand ziet
die hem herkent

waar was je, sist de toneelmeester
vanachter de coulissen, toen het begon?

waar was je

5.

de volgende ochtend noteer ik in het script

zelden zijn we bij het begin van iets
anders dan een voorstelling

Fred de Vries
3^e prijs Dichter op Hofwijck 2018

'Uitstromend, in het pluche van de zaal'

zachtjes leunend

tegen een warme walm van

natte wol

dansen de slotnoten

een wals

achter half gesloten ogen

serenade in haar

ziel

voor even vederlicht

opgetild tot

een oorverdovend applaus en

openslaande schouwburgdeuren

beweging brengt

en

ze met routineus gebaar

de mantels reikt aan

druk pratend publiek

haar avond kon toch

niet meer stuk

Louise de Groot
Publieksprijs Dichter op Hofwijck 2018